

viziuni, nu au putut înlătura impresia generală de insatisfacție, generată de o zadarnică demonstrație de acrobație, de suita exercițiilor de improvizatie, în care s-au risipit energiile și resursele unor buni actori: Valentin Uritescu, Constantin Gheneșcu, Paul Chiribută, Corneliu Dan Borgia, Dragoș Pîslaru, Carmen Petrescu, Virginia Rogin.

Montarea *Cuibului*, în ciuda viziunii de asemenea discutabile, propuse de Valeriu Paraschiv, valorifică mai bine ambițiile actorilor. Reprezentația are o violentă teatralitate, un fabulos grotesc, acțiunea este strămutată într-un univers zoomorf, cu intenția, nereușită, de a spori eficiența satirei, îndreptată împotriva unei știute faune birocratice; dar semnificațiile se umbresc prin jocul naiv al măștilor animaliere, deși întreprerii se întrec pe ei înșiși, ca să acuze colorat, viguros, cu o poftă molipsitoare de joc, chipul odios al „lighioanelor” acuiute în „cuibul” călduț al imposturii și frazeologiei. Cristian Eugen Motriuc a excelat în caricatură, și, alături de el, toți ceilalți — Eugenia Balaure, Gheorghe Dănilă, Mircea Bibac, Constantin Gheneșcu, Ion Muscă, Maria Marina — s-au amuzat, amuzându-ne, doar atît, în fața nocivității exemplarelor din acest „zoo” copilăresc.

Turneul ne-a arătat limpede că, în momentul de față, Teatrul Tineretului e lipsit de o direcție artistică unitară, că n-are un ax programatic, care să-i direcționeze aspirațiile și încercările, convertindu-le în succese. Terenul oferit cu generozitate tinerilor regizori, care-și încearcă aici, mai mult sau mai puțin experimental, tehnicile și procedeele, ar trebui folosit și în beneficiul trupei de actori, vândit afectată de cantonarea în simple exerciții. Se resimte absența unui stat-major de concepție, care să totalizeze diversitatea propunerilor scenice, — ce par, azi, că se alătură, întâmplător și cam haotic — într-o direcție bine precizată. Diferitele metode de lucru, aplicate de regizorii-oaspeți, ca și de regizorii permanenți ai teatrului, se cer coroborate și subsumate unui program repertorial, destinat publicului specific, al acestui teatru „de tineret”, ca și necesităților de exprimare ale colectivului. Se va putea atunci depăși starea de incertitudine actuală și ieși din echilibrul precar pe care l-am constatat (rodul aglomerării unor intenții regizorale, insuficient finalizate, pentru a se atinge, din nou, nivelul de cultură teatrală, datorită căruia s-au realizat, aici, atîtea succese trainice, bine cunoscute în istoria teatrului contemporan.

Valeria Ducea

SPECTACOLE DE POEZIE

TEATRUL NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI

INSCRIȚIE PE PIATRA DE HOTAR

Cu prilejul aniversării a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent, la sala Atelier a Teatrului Național a avut loc spectacolul de poezie *Inscripție pe piatra de hotar* — un memento al nașterii și continuității poporului român pe vechile vetre ale

strămoșilor daci, de care, în decursul zbuciumatei sale istorii, el și-a legat ființa națională, crescîndu-le și consolidîndu-le. Actorii — Eva Pătrășcanu, Adela Mărculescu, Tamara Crețulescu, Eugenia Maci, Emil Liptac, Mircea Albușescu, George Motoi, Traian Stănescu, Mihai Mălaimare, Radu Gheorghe și Adrian Pinteă — au dat expresie artistică mărturiilor istorice din vibrantele scrieri ale lui Vasile Părvan și Nicolae Iorga, precum și unor patetice poeme semnate de poeții noștri clasici și contemporani, unite, în varietatea lor stilistică, prin elogiul

luptei și muncii poporului nostru.

Spectacolul a fost regizat de Sanda Manu, în cadrelor spirituale ale unei evocări sobre, în care cuvîntul e liniștit de reflecție, așa cum trebuie să fie rostit de oameni pătrunși de însemnătatea procesului istoric, de două ori milenar, al devenirii unui popor către culmile de glorie ale comunismului. Constantin Russu, fidel regiei, a imaginat spațiul de joc astfel, încît actorii-recitatori sînt, totodată, și singuri și cu ceilalți, într-un colocviu în care gîndul învăluie și cuvîntul unește.

C. R. M.